

er for et Punkt, der har forsinket Lovens Fremme, nemlig Hensynet til den betydelige Afgang i Skiftegebyrerne, Sportelindtagterne, som vil blive en Følge af forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, navnlig af dets § 74. Det Spørgsmaal, som nu ligger for, og som er det, der først maa bevares, er, om Følfethinget mener, at denne Sag har undergaaet en saa indtrængende Drøftelse i det andet Thing, og at den frembyder saa væsentlige Fremskridt, at man finder at turde og burde vedtage den uden en mere indgaaende Drøftelse end den, der kan blive den til Del i den tilbagestaaende Del af Samlingen, og jeg vil ikke sige uden Forandringer, men i alt Fald uden andre Forandringer end saadanne, som kunne komme under Forhandling og til Afgjørelse i den Tid. Det vil være indlysende for Enhver, at, dersom der i denne Sag skal nedsettes et Udvalg til en gjenne-gaaende Behandling af Lovforslaget, saa vil dets Fremme i denne Samling ikke være mulig. At der nu skulde være nogen presserende Trang til at faae dette Lovforslag ud i denne Samling, kan man jo vel ikke paastaa; Lovforslaget kan ikke i den Henseende stilles i Næste med Konkursloven, om hvilken det unegtelig kunde siges, at der var en paatrængende Nødvendighed for den; men jeg tror ikke desto mindre, at dette Lovforslag frembyder saa væsentlige Fordele, at det vel kunde være en Overveielse værd, om man ikke skulde kunne resignere sig til at modtage det uden væsentlige Forandringer, selv om man paa enkelte Punkter skulde give Afkald paa sin egen Mening om, hvad man antog kunde være bedre. De Fordele, som dette Lovforslag efter min Formening medfører, ere forskjelligartede. Der er for det Første den Fordel, at vi her for første Gange faae en samlet Fremstilling af Bestemmelserne om Skiftevesenet i Lovsform; dette er jo Noget, som vi hidtil ganske have savnet. Man kan vel nok sige, at de Bestemmelser, der indeholdes i Christian den V.s Lov, som nu danne det egentlige Grundlag for Behandlingen, vare paa deres Tid fuldstømmet tilfredsstillende, men disse Bestemmelser ere jo gennem den praktiske Udvikling af Skiftevesenet undergaaede saa væsentlige Forandringer, at det Grundlag, som deri er givet, vil for Rægmænd snarere være vilbøende end veiledende. Det er jo vel naturligt saa, at selve den praktiske Udvikling har paa flere Punkter afhjulpet denne Trang til en sammenhængende Fremstilling i Lovsform, men det har selvfølgelig ikke kunnet undgaa, naar vor Udvikling saaledes skete væsentlig gennem Praxis, at Afgjørelserne da ere komne til at lide af nogen Usikkerhed og navnlig af en Uensartethed. Der derimod er der jo en fuldstændig sammenhængende Fremstilling, og det maa antages, at paa alle de Punkter, hvor Skiftevesenet frembyder Tvivl, er den løst. Det er Noget, jeg selvfølgelig ikke skal paavise i det Enkelte; for at gjøre dette, maatte jeg gennemgaa Lovforslaget

helt igjennem, men jeg skal som et fremtrædende Exempel henlede Opmærksomheden paa Lovforslagets 5te Kapitel om Skifte af et Bo under den efterlevende Ægtefælle, som personlig hæfter for Boets Gjæld. Dette er et Forhold, med Hensyn til hvilket man selv i Praxis har befundet sig i stor Laage. Man har ganske vist søgt, at man paa dette Gebet frængte til andre Regler, end ved andre Skifter, men videre end dertil er man i det Hele taget ikke hidtil kommet, hverken i Praxis eller i Theori. Det er imidlertid ikke alene en sammenhængende Fremstilling af Bestemmelserne om Skiftevesenet, man faar her i Lovforslaget, men det indeholder ogsaa paa mange Punkter Forbedringer; det indeholder Opsyldelsen af Døfter, som fra forskjellige Sider have gjort sig gjældende med Hensyn til Skiftevesenet. Jeg skal ganske kort tillade mig at fremhæve for de Herre, hvilke Punkter jeg i Særdeleshed anser for dem, med Hensyn til hvilke Lovudkastet betegner et Fremskridt. Dette gjælder nu for det Første, kan man sige, om Bestemmelserne i Lovens § 47, sammenholdt med §§ 60 og 63. Det er de Bestemmelser, som gaa ud paa at fritage den længstlevende Ægtefælle, der skifter med den først Afdødes Arvinger, for at blive sat fra Boet og blive underkastet en Realisation af det; de tillade tværtimod den længstlevende Ægtefælle at skifte med den først Afdødes Arvinger efter Burdering eller undertiden efter dens egen Opgivelse af Boets Aktiver og Passiver. Det er Noget, som ogsaa efter den tidligere Lovgivning har fundet Sted i Forholdet mellem den længstlevende Ægtefælle og den først Afdødes Livsarvinger, men ingenlunde ligeoverfor Udarvinger, hvor der dog kan siges at være i det Mindste ligesaa stor Trang eller i al Fald ligesaa stor Billighed for, at den længstlevende ikke skal blive sat fra Boet for at foretage Skifte. Dette anser jeg for et meget væsentligt Punkt, men i endnu højere Grad fortjener Opmærksomheden at henledes paa de Bestemmelser, igjennem hvilke man har søgt at bøde paa de væsentlige Ubequemmeligheder, der have heftet ved den hidtil værende offentlige Skiftebehandling og afhjælpe de Klager, som ere fremsatte derover. Det, som hidtil væsentlig har fremkaldt Klagerne over det offentlige Skiftevesen, har jo ganske vist været, kan man nok sige, først og fremmest de meget urimelige Skiftegebyrter; men dernæst har det vel ogsaa været det, at der ved den offentlige Skiftebehandling klæbde væsentlig noget for Snevert, noget for Formbundet, saaledes at navnlig Tilstedeværelsen af blot en eneste umyndig Arving var nok til at hindre de for alle Arvinger heldigste Arrangements, eller i alt Fald umuliggjøre dem uden gennem Autorisation fra de højere Politiautoriteter. Det er det, som Lovforslaget har søgt at afhjælpe, og hvori det har søgt at tilvejebringe en friere Tilstand; det sker dels gennem de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforsla-